

Kadak naeris, kadak kiitis:
„Omad okkad jälle käes.
Juut ei riisu, tuul ei lõhu,
kits ei kisu iialgi.

Nüüd siin seisan ööd ja päevad
vagusi ning üksinda.
Julgeb keegi juurde tulla —
nõelan kohe okkaga!”